

[J. Oskar Andersen.]

herom, og jeg haaber, der vil komme noget reelt ud af det. Men jeg vil gøre dette høje Ting opmærksom paa, at Tanken om Studenterbegrænsning, som altsaa har faaet Tilslutning fra samtlige Universitetslærere, er Udtryk for, at det erkendes i alle Fakulteter, at her er en Nødstilstand. Der maa gøres noget, det kan ikke blive saadan ved hverken af Hensyn til Universitetsundervisningen, til Studenterne eller af Hensyn til Samfundet i Almindelighed. Vi taler her meget om at spare, men hvad der nu sker ved Universitetet er i Virkeligheden en Ødselhed finansielt set, og det er mere end det, thi det er ogsaa Ødselhed med en Mængde unge Menneskers Liv og Forhold. Naar en saadan Mængde, som det nu er konstateret, gaar i Aarevis ved Universitetet uden at være i Stand til at afslutte deres Studium med en Eksamen, fordi de mangler Forudsætningerne, saa er det ikke alene et Tab af Penge, men det er et Tab af disse unge Menneskers Tid og i det hele en Undergravning af deres Forhaabninger for Fremtiden. Hvad er som Regel disse Mennesker til, saadan en ulykkelig Stakkel, kan jeg godt sige, som i en 7—8 Aar har studeret Medicin og saa staaar paa bar Bakke og ikke kan blive Læge? Og paa samme Maade den, der har studeret under de andre Fakulteter, ligegyldigt, hvilket det er. Det er givet, at det er en stor Ulykke for disse unge Mennesker, at man ikke i Tide standser dem, og derfor er det et Forlangende fra Københavns Universitets Side, at dette nu skal ske. Man skal have noget i Retning af begrænset Adgang til Universitetet, idet vi ikke kan bruge de Studenter, der kommer fra Skolen, som den er nu. Nu ved jeg meget vel, at der i Øjeblikket inden for Gymnasiet er Bestræbelser fremme i Retning af reformere, saa vi faar mere moderne Forhold, men jeg vil gøre opmærksom paa, at Hovedskavanken ligger i den Lov, som blev vedtaget i J. C. Christensens Tid, en Lov, som unægtelig havde store Fordele; det var et Fremskridt, at man fik en Enhedsskole, hvortil der blev Adgang fra neden, for de Elementer fra Folkeskolen, som var i Stand til at studere videre, men man lavede samtidig Gymnasiet saaledes, at dets afsluttende Prøve ikke som hidtil var anlagt som Afslutningen af en Forskole til de højere Læreanstalter, men mere var anlagt paa en almindelig Dannelse, og derved har Skolen slaaet Benene bort under sig, naar den stiller det Krav til Universitetet, at det skal tage alle de Artiumstudenter, der kommer.

Jeg har i sin Tid i den store Skolekommission foreslaaet, at man skulde om-danne Realeksamen til en afsluttende Eksamen for de Mennesker, der skal ud i det praktiske Liv, og vedblivende holde Gymnasiet som en Underskole for de højere Læreanstalter, men det kunde jeg ikke faa Tilslutning til, og nu sidder vi med denne Masse af Studenter og vil søge at begrænse Antallet ved, som det er foreslaaet, at indføre en Faldgrænse, om jeg saa maa sige. Om Grænsen er rigtigt ansat, om den Karakter, man forlanger, er den rette, derom kan der diskuteres, men man kan ikke opsætte at tage Bestemmelse om Begrænsningen under Henvi-sning til, at der i Skolen foretages Reforme, som først vil komme til at virke om flere Aar. Der maa ske noget øjeblikkeligt, og Universitetet har da ogsaa i den omtalte Betænkning foreslaaet Spærreeksaminere, som tidligt møder de studerende, saa de i al Fald ikke gaar i en lang Aarrække, der er fuldstændig mislykket og betydningsløs for dem, men i god Tid formenes Adgang til det Studium, som de ikke er i Stand til at fuldende. Jeg maa sige til den højtærede Undervisningsminister, at jeg haaber, man i det mindste i Ministeriet vil tage Hensyn til dette Forslag om Spærreeksaminere i de forskellige Fakulteter, saa vi kan faa Reformen gennemført. Men jeg gør opmærksom paa, at dette Spørgsmaal ikke blot er et Samfundsspørgsmaal derigennem, at mange unge ikke kan fuldende deres Studier, men det er det ogsaa derved, at det er et Undervisningsspørgsmaal. Som det er i Øjeblikket ved Universitetet, bliver Undervisningen forringet netop for de Mennesker, som er egnede til Studiet; man skal tage Hensyn til den Masse, der følger med, men ikke virkelig er i Stand til at følge Undervisningen, og derved forringes denne. Som sagt, der maa gøres noget, for Resten ikke blot for at forbedre Undervisningsforholdene, men ogsaa Lokaleforholdene ved Universitetet. Jeg ved jo, at der er Sympati for Forslagene i Undervisningsministeriet, men det er uretfærdigt over for Universitetet ikke at gøre noget for at fremme disse Forslag, ogsaa Byggefor-slagene.

Jeg skal saa sige et Par Ord i Anledning af den Debat, der har været om Skolen, hvor man med Hensyn til Gymnasieskolen ikke blot har omtalt Begrænsningsspørgsmaalet, men tillige har debatteret Spørgsmaalet om Skolens Fagordning og Fagundervisning. Jeg vil gøre et Par enkelte Bemærkninger om den nye Gymnasi-ordning, der paatænkes. Jeg hilser med Glæde,